

Дарбите на Святия Дух

Кетрин Кулман

Поглед върху Святия Дух

Святият Дух е Духът на Бог. В миналото Той вдъхнови хора, които да напишат Библията. Той разяснява истината на хората и ги прави способни да я разберат. Той издига Христос. Той обяснява грях, правда и съдба, зове хората към Спасителя, извършва новородението, изгражда християнския характер, утешава вярващите и дава духовните дарби, чрез които те служат на Бог в Неговата църква. Той запечатва вярващия за деня на крайното изкупление. Неговото присъствие в християнина е залогът на Бог да го доведе до размера на пълнотата на Христос. Той дава светлина и сила на вярващия и на Църквата в хвалението, евангелизирането и служението.

„При това, братя, желая да разберете и за духовните дарби. Вие знаете, че когато бяхте езичници, отвлечахте се към немите идоли, както и да ви водеха. Затова ви уведомявам, че никой, като говори с Божия Дух, не казва: Да бъде проклет Исус! и никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Светия Дух. Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вярва чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно” (I Кор. 1:11).

Глава 1. Целта на Божиите дарби

Заедно ние ще имаме едни от най-интересните и най-богатите на информация изследвания, които някога сме имали. Аз искам да навлезете в тази поредица за Святия Дух с отворена Библия и отворен ум, когато сам Святият Дух става наш Учител. Той е Този, Който държи ключа към успешен, плодотворен и победоносен християнски живот и чрез Неговите дарби ние прославяме Божия Син Исус Христос. Днес, когато стигнем до въпроса за духовните дарби, ние срещаме две крайности. Преди всичко има злоупотреба. Някои са донесли укор върху чудесната работа на Святия Дух, като са използвали неправилно свръхестествената сила на Духа. Мисля, че повечето от нас могат да разкажат действителни примери за фанатизъм, възникнал в тази насока, и от многото злоупотреба е дошла и втората крайност – обикновеното Божие дете е пренебрегнало и не познава учението на Словото на Бог относно духовните дарби. В страха си да не би да го сметат за фанатик или да си помислят, че отива в същите крайности, до които много са стигнали, средният християнин се резервира от учението на Божието Слово в търсенето на духовни дарби.

Искам да видите нещо. Дарбите на Святия Дух са способности за служене. Те са дадени за служене и единствено за служене. Павел изброява някои т дарбите в 12 глава на I Коринтяни и аз искам да вмъкна тук нещо, което е изключително важно. Ние всички говорим за ДЕВЕТТЕ дарби на Духа. Ние приемаме, че дарбите наброяват девет и с това се изчерпва всичко. Защо вземаме всичко за дадено? Защо сме толкова бързи да ограничим Бог? Не ограничавайте Бог само до девет дарби, когато Неговият запас е неизчерпаем. Пишейки до коринтяните, Павел е изброил девет дарби, но има повече. Дарбите на Святия Дух се дават „поотделно на всеки човек, според както иска Святият Дух”. В Неговите очи ние сме отделни личности и Бог ни познава по-добре, отколкото самите ние се познаваме, и Той ни дава дарби, съобразени с всяко едно Негово дете.

Ние считаме дните, в които живеем, за толкова модерни и съвременни, но много преди нашето време апостол Павел се занимаваше с проблеми, пред които църквите са изправени днес, като невежество относно духовните дарби. Що се отнася до средния християнин това невежество включва не само духовните дарби, но и личността на Святия Дух. Ние се нуждаем от едно добро, здраво Библейско учене за тази трета Личност на Троицата. Затова нека да изучаваме внимателно тази Личност и този предмет, който е жизненоважен за служението на Божието Слово, за да бъде изградена частта, която всеки отделен човек има в това служение.

Запомнете, че има само един Свят Дух! Той е същата Личност на Троицата, която изпълва съда и кръщава с Духа, която дава други дарби, различни от този чудесен дар на самия Него. Много злоупотреби има днес с нещата на Духа, точно както е записано за големия безпорядък и объркване в живота на цялата църква в Коринт. Както тогава, така и сега причината за това е погрешното разбиране за личността на Святия Дух и Неговите дарби.

Глава 2. „Няма да дам славата Си на друг” (Исаия 42:8)

Ако си малко предпазлив и малко резервиран да приемеш някои от нещата, на които се слага етикетът „действие на Святия Дух”, един от най-великите критерии, които мога да ти дам, е този: Святия Дух винаги ще прославя, винаги ще изявява, винаги ще проповядва, винаги ще издига Исус и само Исус!

Толкова много пъти съм искала да можех да бъда на голямата кръгла маса, когато Отец, Синът и Святия Дух излагаха плана за спасение на човечеството, да чуя от устата на Исус предложението да дойде и да вземе на Себе Си образа на човек. Всеки член на Троицата имаше определено участие в нашето спасение и аз почти мога да чуя как Святия Дух казва: „**Аз ще бъда там, за да се заема с това, да прославя Исус на земята в сърцата на мъжете и жените.**”

Никой никога не е хвалил и издигал така, както го прави Святия Дух, и Той издига само една личност – Исус Христос, Синът на Живия Бог. Ако никога не си спомниш друга моя дума, ако никога не прочетеш друга моя проповед, помни това, докато си жив: Когато Святия Дух изявява Неговата сила, Той винаги ще проповядва и прославя Исус, не нечия индивидуалност.

Всички ние сме виждали мъже и жени, вършещи религиозна работа, които вършат всичко на света само, за да донесат слава за себе си и за името си. Святия Дух не прославя човешка личност. Никога! Исус е този, Когато той прославя и Сам Исус бе Този, Който каза: „**Като бъда издигнат от земята, Аз ще привлека всички при Себе Си**” (Йоан 12:32). Павел, могъщият духовен гигант, разбра това съвършено и едно от най-дълбоките неща, които той каза, се намира в I Тим. 1:15 „**Исус Христос дойде на света да спаси грешниците, от които ГЛАВНИЯТ съм аз**”.

Въпреки великите духовни откровения на Павел и всичко, което той преживя, въпреки славното му познаване на нещата на Бог, той се считаше за най-малкия, за главния грешник. Той обяви себе си за нищо и никога не се опита да построи империя за себе си или да издигне себе си.

Това обяснява защо Святия Дух чрез този предал се съд издигна Исус и **когато Исус беше издигнат, животът на много хора беше славно преобразен чрез силата на Бог**. Тази е тайната за служението на Павел и за нашето лично свидетелство за Господ Исус Христос днес.

Глава 3. „Така казва Господ”

Нищо не е толкова силно, колкото написаното Слово на Бог. Ако аз кажа едно нещо, а Библията учи друго, Библията е права. Ако твоята църква или пастир учат едно нещо, а Библията казва друго, Библията е права. Понякога си мисля, че за хората най-трудното нещо на света е, да се обърнат от своите предварително възприети идеи и да се върнат отново към Словото на Бог. Ще бъде наистина един чудесен ден, когато всички християни, без значение на деноминации, ще се върнат при Словото на Бог, отново при онова „така казва Господ”. Ние имаме толкова много „църквология”, толкова много теория, толкова много вероучение. Има твърде много човешки доктрини и твърде малко от „така казва Господ”.

Нека повтора това, което казах преди: Има само един Свят Дух и ако мислиш, че твърде силно подчертавам този факт, може би случаят, който ще разкажа тук, ще ти помогне да разбереш.

Аз стоях пред едно голямо събрание, пълно със Святия Дух, Който използваше този съд, за да говори чрез устата от кал, напълно осъзнаваща помазанието на Святия Дух върху моето тяло. Святия Дух променяше сърцата и ги подготвяше да приемат Христос. Всичко това беше прекъснато от един човек от аудиторията, който разсейваше всички, като говореше на езици и даваше лично свидетелство. Чуй ме! Има само ЕДИН Свят Дух. Той не се прекъсва Сам, когато говори чрез съд, носейки послание на вечен живот. Когато обаче първият свърши да говори, това вече е нещо различно, защото „има различни дарби” и ние всички сме части на едно тяло, но нека да помним, че „всяко нещо трябва да става с приличие и ред” (I Кор. 14:10). Бог не е Бог на бъркотия и безредие, но Бог на мир и хармония, който учи, изгражда и окуражава Своите хора.

Глава 4. Святият Дух – Личност или дарба

Нека поясня нещо сега, като поставяме основата на нашето изучаване на индивидуалните дарби на Святия Дух. Има разлика между това, да получиш една или повече от дарбите на Святия Дух и славната опитност, да бъдеш изпълнен със Святия Дух. Когато говорим за тази чудесна опитност, изпълването с Духа (може би го наричате кръщение със Святия Дух), винаги помнете, че е отделна духовна опитност, различна от новородението. Ако вие сте част от тялото на Христос, ако сте част от Божието семейство, родени в Неговата църква, то тази опитност е за вас. Нямам значение религиозните ви връзки, нито това, в коя църква членувате. Ако си бил роден в тялото на Христос, тогава тази чудесна опитност, изпълването с Духа, е част от твоето наследство.

Отворете на втора глава на книгата Деяния. Там ние четем за това славно преживяване в Горницата, когато Святият Дух дойде и те всички се изпълниха с Духа. Тогава Петър, говорейки под помазанието на Святия Дух, каза на евреите и на всички, които се бояха от Бог в Ерусалим: **„Покайте се и кръстете се в името на Исус Христос, за да ви се простят греховете и да получите дара на Святия Дух. Защото обещанието е на вас и на децата ви, и на ВСИЧКИ, които са далеч, колкото Господ, нашият Бог, ще призове”** (Деяния 2:38-39).

Аз вярвам, че Святият Дух, говорейки чрез устата на Петър, беше много внимателен да изясни това, да не би някои да кажат, че тази опитност на изпълване със Святия Дух е била само за ранната църква. Святият Дух включи всички, **„защото обещанието е на вас и на децата ви, и на ВСИЧКИ, които са далеч, колкото Господ, нашият Бог, ще призове”**. Ако си бил призван да бъдеш християнин, призван да бъдеш наследник на Бог и сънаследник с Исус Христос, тогава ти си призван да бъдеш изпълнен с Духа. Това е част от твоето наследство!

Много от вас обикалят с измършавели и полумъртви от глад духове. Не е чудно, че не можеш да въздействаш на другите. Не е чудно, че хората те гледат и си мислят: „Ако това е да си християнин, то аз не искам да съм такъв, защото няма никаква радост, никаква сила, никакъв живот.” Когато притежаваш всичко, което Исус ти е дал като на християнин, ще се наслаждаваш на твоето наследство и ще си най-щастливият човек на света. Така че, излез и започни да завладяваш своето притежание сега! Разберете ме правилно и не си мислете, че искам да кажа, че вече няма да има разочарования и болки във вашия християнски живот. Не казвам, че повече няма да боледуваш физически, защото никой от нас не е неподатлив на болест. Никой от нас не е застрахован срещу тъга, сърдечна болка или разочарование. Всъщност Исус каза, че ние не само ще имаме проблеми, но и че ще претърпим гонение. Въпреки всичко това, **ние можем да сме побеждаващи**.

Ние можем да имаме непоклатима увереност вътре в нас. Бог ни е снабдил със сила чрез Личността на Святия Дух, която ще ни направи да се издигнем над проблемите си. Те няма да ни победят и ние няма да сме просто победители над нещастията, които ни се случват в живота, но ще сме ПОВЕЧЕ от победители чрез Исус, който ни обича. Ще притежаваме вътрешна радост, ще имаме увереност, знаейки, че нищо не може да ни се случи, освен онова, което Бог позволи и разреши. Ние можем да почиваме върху уверението, че каквото и да се случи в нашия живот, ние можем да го ИЗПОЛЗВАМЕ за духовно израстване и напредък за Божия слава.

Един спасен човек и едно дете на Бог могат да срещнат един и същ проблем, могат да се изправят пред една и съща ситуация, която би повалила спасения мъж или жена, обаче същите обстоятелства в живота на един християнин ще бъдат използвани за славата на Бог, за да доведат до духовен растеж, който ще заздравя характера на този човек. Това е спасението и духовността, в които аз вярвам. **Това е ежедневна работа. Ти вървиш в това ден след ден и то работи!**

Глава 5. Дарбата е подарък

Как мога да ви обясня истинското значение на един подарък? Някои хора живеят и умират, без някога да са познали какво означава да подариш истинско нещо – без нещо вътре да се засегне или без скрита цел за подаръка. Когато Святият Дух дава, това е истинско даване и даровете, които Той дава, са подбудени от истинска любов. Докато лично не изпитаме Божието даване, ние наистина не знаем КАК да даваме, нито разбираме всичко, което се включва в един подарък.

Само Бог знае колко много искам най-доброто, което Той има за мен, и аз искрено копнея за най-добрите Негови дарби. Аз мога да копнея за дадена дарба, но никъде в Божието Слово не се казва, че ние трябва да се МОЛИМ за Неговите дарби. Неговото даване е спонтанно – нещо, което Той прави от Своето голямо сърце. Аз се опитвам да живея така, че да Му угодя, и толкова много искам да съм... Как бих могла да го кажа? Не мога да използвам думата „достоен”, защото *„Дарбите на Святия Дух”, Кетрин Кулман*

Неговите дарби не са за заслуги. Те не се дават, защото ние сме достойни, понеже никой не заслужава Божиите благословения. С други думи, ние не можем да „работим“ за подарък – даровете се дават, защото Този, който дава, иска да даде и Неговите дарове са от сърце.

Нека ви дам пример. Ти работиш за една надница. Ти се трудиш през дългите часове на деня. Ти изработваш и получаваш своята заплата, но подаръкът е нещо различно. Той ти се дава, въпреки че ти никога не си работил за него. Той не е награда за нещо, което ти си направил. Не ти се дава, защото си се молил за него. Дава ти се, защото дарителят иска да даде подаръка, и давайки, той също получава толкова голяма радост, колкото и този, който го получава.

Точно, както Святият Дух контролира раздаването на дарбите, така Той ще контролира поотделно и самите дарби. Да обърнем на I Кор. 12:7 **„А проявяването на Духа се дава на всеки за обща полза“**. Тук ние виждаме, че дарбите на Духа са наречени проявления на Духа. Където и да срещнем дарби на Духа в действие, било това дарба на изцеление или дарба на вяра, или дарба на правене на чудеса, или дарба на мъдрост, или на знание, винаги знайте, че това е „проявление на Духа“. Затова, ако на някого е дадена дарба на Духа и този някой знае, че му е дадена дарба, той няма да говори за това, нито ще се хвали, защото ще осъзнае факта, че това не е от него – това е проявление на Духа. Духът извършва чудесните неща чрез едно тяло. Това не е естествена способност, която Святият Дух благославя. Всичко, което човекът е дал, е тялото, съдът, готовността, пълното предаване на Бог на духа, душата и тялото. Сам Исус трябваше напълно да се предаде на Отец и на Святия Дух, преди да може да бъде използван в Своето земно служение. Дори до последните Си часове в Гетсиманската градина, когато Той се изправи пред кръста, Исус със Своята Собствена воля, отделна и различна от волята на Отец, трябваше да предаде Своята воля на волята на Своя Баща. **„Обаче не както Аз искам, но както Ти искаш!“** (Матей 26:39).

Когато се предадем напълно на Бог, Той ще вземе този съд и ще го използва, но това е НЕГОВАТА СИЛА. Сам Святият Дух е Този, Който дава проявлението. Бог знае, че нито веднъж в живота си не съм претендирала да имам дарба. Каквото и Святият Дух да ми е поверил, то е толкова свято, толкова скъпоценно, едно съкровище, представляващо проявлението на Святия Дух, и нищо от Кетрин Кулман. Нито един светия не е притежавал нещо от себе си, с което да може да се хвали. Павел, един от най-великите лидери на Църквата за всички времена, никога не говореше с гордост за дарбите на Духа, проявени в неговия живот. Защо? Защото колкото по-дълбоко човек навлиза в своето посвещение, толкова повече ще осъзнава, че той е абсолютно нищо без силата на Бог. Без проявлението на Святия Дух, човек е просто плът, кръв и кости.

Святият Дух е Този, Който дава силата. Ето защо дарбите на Святия Дух се наричат проявления на Духа. Апостолите можеха да вършат свръхестествени неща само, когато Духът се движеше над тях. Когато четем разказа на апостолите за проявленията на Божията сила в техния живот, ние се възхищаваме и вълнуваме. Но запомнете нещо: това е Същият Свят Дух, който ти и аз познаваме, и тези скъпи апостоли, християните от ранната църква можеха да извършват свръхестествени неща само, когато Духът се движеше над тях.

Сам Исус можеше да върши онези велики дела единствено, когато Духът се движеше над Него. Всички ние сме чели за онзи славен момент в Деяния 3:1-11, когато Петър и Йоан отидоха до куция човек при Красната порта. Петър без съмнение го беше виждал много пъти, защото всеки ден този човек беше сред просяците при портата на храма, а апостолите, като бяха основали църква в Ерусалим, се срещаха ежедневно в храма дълго време, преди този човек да беше изцелен. Но Петър отиде да му говори едва, когато Святият Дух започна да се движи над него. В този момент Святият Дух дойде върху Петър и той получи от Духа тази прекрасна дарба на изцеление. Ако се беше опитал да изцели куция без Духа, нямаше да се случи нищо, защото без Святия Дух и без дарбата на Святия Дух, и без силата на Святия Дух, Петър беше един обикновен християнин, спасен чрез благодатта на Бог. Това не е нещо от нас, **„защото Бог е, който според благоволението Си действа във вас и да желаете, и да правите“** (Фил. 2:13).

Всички ние знаем, че има мъже и жени, които ПО ПРИРОДА са надарени или талантиливи, които по рождение са високо интелигентни и имат по-големи способности, които ги поставят едно ниво над другите. Във вашето собствено семейство – може би сред децата ви – едно е по-интелигентно от друго. То се е родило със същите родители, отраснало е в същия дом, същата среда, и е имало същите удобства. Въпреки това му е лесно да учи и да изкарва отлични оценки в училище, по-лесно, отколкото на брат или сестра, които изкарват средни оценки, а работят повече от другото дете. Разбирате ли това? Не можете.

От друга страна, когато говорим за дарбите на Духа, ние нямаме предвид хора, които по природа са интелигентни. Ние говорим за свръхестествено надаряване. Те може да не са специално надарени „в естествения свят”, но когато стане дума за духовни неща, те знаят повече за Словото на Бог и разбират Библията по-добре от някой, който е получил много научни степени или е бил в теологическа семинария. Кое прави разликата? Това е същото нещо, за което говори Павел в 12 глава на I Коринтяни: свръхестествената дарба на Святия Дух.

Нека да отворим на I Кор. 12:1 и да прочетем това, което Павел каза: „**При това, братя, желая да разбирате за духовните дарби**”. От думата „братя” ние разбираме, че тук Павел не говори на неновородените. Той не говори на онези, които не знаят нищо за духовните неща. Той говори на тези, които са част от тялото на Христос, и се занимава с един предмет, който те не разбират. Павел искаше те да осъзнаят, че дарбите, за които той говори, могат да бъдат техни.

Ако си здрав християнин и в твоя живот има духовен растеж, ако всеки ден живееш като побеждаващ християнин, тогава в твоето сърце ще има желание за повече от Исус и от нещата на Духа. Не мисли, че нещо не ти е наред, ако не си задоволен и ако дълбоко в себе си намираш искрен глад и желание за повече от Бог и за повече знание върху Неговото Слово. Това е сигурен знак, че си здрав християнин. Ти трябва да си много загрижен и разтревожен, ако не гладуваш за нещата на Духа, ако не търсиш по-дълбоки преживявания с Бог, ако си дошъл до мястото, където си задоволен. Словото на Бог казва: „**Блажени тези, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят**” (Матей 5:6). Никога не съм тръгвала от изцелителна служба, на която съм наблюдавала славните проявления на Божията сила, без да чувствам силен глад за по-велики неща от тези, които съм видяла. Защо? Защото знам, че някак си все на някое място аз съм ограничила Святия Дух и че имам извори в Исус Христос, които все още не съм отворила. И най-великият светия, който някога е живял, никога не е получил ВСИЧКО, което Бог е имал за него.

Затова не се страхувайте от нещата на Духа. Копнейте горещо за всичко, което Святият Дух има за вас и вие винаги можете да бъдете сигурни, че Той ще ви даде най-подходящите за вас дарби. Той няма да ви даде дарба, която да не е в крак с вашата индивидуалност, или пък да не вземе под внимание вашите желания и слабости. **Нашият Господ дава с мъдрост.**

Глава 6. Господството на Христос

Религиозното минало на християните в Коринт доста се различаваше от обучението в юдейската религия, което Павел бе получил. Преди да се новородят, те не знаеха нищо за Живия Бог, за закона на Мойсей и за чудесата, извършени чрез пророците в Стария Завет. „**Вие знаете, че когато бяхте езичници, завличахте се от немите идоли, както и да ви водеха**” (I Кор. 12:2). Тук Павел е използвал думата „завличахте се”, което подсказва наличието на сатанинска сила, а зад идолопоклонството наистина стои сатанинска сила. „**Затова ви казвам, да разберете, че никой, който говори чрез Святия Дух, не нарича Исус проклет, и че никой не може да нарече Исус Господ, освен чрез Святия Дух**” (I Кор. 12:3). Ние ясно виждаме, че апостолът рязко разграничава християнството от всяка система, изградена върху човешки методи. Има нещо повече от искреност, защото някой може искрено да бърка. Човек може да е много религиозен, всъщност изключително религиозен, и много искрен в отстояването на своята религия, и въпреки това в крайна сметка той може в своята искреност да се окаже искрено на погрешен път.

Всяка религия, която не изповядва, че Исус Христос е Бог, всяка религия, която отрича изкупващата роля на кръвта на Сина на Живия Бог, не е християнска, а антихристиянска. Най-важното нещо в света е, какво ще направиш с Исус Христос, Сина на Живия Бог. Християнството и само християнството издига Исус Христос като Самия Син на Бог и приема Неговата Божественост. Други организации отричат Неговото господство и Го смятат за проклет и това е така, защото единствено чрез Святия Дух ние разпознаваме господството на Исус.

Чели ли сте някога посланието на апостол Павел към коринтяните, за да откриете, колко пъти той използва думата „Господ”, имайки предвид нашия чудесен Спасител? Това наистина е посланието на господството на Христос и в него Павел ни призовава да признаем Неговото господство, Неговата абсолютна власт над нашите сърца и нашия живот. При всички обстоятелства помнете, че Святият Дух разпознава господството на Исус, и ти и аз като части от Неговото тяло също трябва да разпознаем Неговата абсолютна власт над нашите сърца, над нашите умове и над нашия живот. Това също е вярно и за дарбите на Духа. Преди всичко ние трябва да помним, че целта, за която идват дарбите, е проповядването на Евангелието и изграждане на Църквата. Второ,

ние винаги трябва да признаваме Божията власт над всяка от дарбите, които Той е дал. Ние сме слуги на Всевишния Бог и Той е наш Господар, но от начина, по който някои християни действат, може да се помисли, че те са господарите, а Той слугата. Не казвам това, за да нараня някого, нито искам да звучи оскърбително, но е истина. Била съм свидетел на толкова много фанатизъм в някои религиозни организации, видяла съм толкова много духовна гордост в живота на някои християни, че можеш да си помислиш, че те държат властта, че те управляват, че те държат нещата в своите ръце, а Господ Исус е слугата. Понякога си мисля така, като гледам как някои хора се молят и как заповядват на Бог. Плаша се и треперя. Приятелю, **ние сме само немошни творения от пръст, зависими от Бог** за всяка глътка въздух, **зависими от Него** за следващия удар на сърцето ни. Как смеем да Му заповядваме на Него да направи нещо! **Как смее едно човешко същество да заповяда на Бог да направи нещо!** Той е Всемогъщият Бог и ние никога не трябва да забравяме това!

Глава 7. Дарбата слово на мъдрост

Нека да разгледаме някои от индивидуалните дарби на Духа, започвайки с тази, която хората смятат за най-великата от духовните дарби – слово на мъдрост. Бог е съвършена, абсолютна мъдрост и чрез тази дарба на Духа Той дава на човека част от Себе Си, част от нещо, което е абсолютно съвършенство. Някои мислят, че тази дарба на мъдрост е природна дарба, посветена на служба на Бог. Тъй като всичката мъдрост идва от Бог, те твърдят, че освещаването на една природна дарба става духовно проявление. Но това не е така. Ако приемем, че това е истинското значение на словото на мъдрост, тогава всеки библейски учител може да заяви, че притежава тази първа и най-велика дарба на Святия Дух. По този начин е изключително трудно да се направи разлика между учител в неделното училище, който дава своето обяснение на урока, и опитен библейски тълкувател, правещ задълбочено изследване на важни доктринални истини.

Има други, които понеже не притежават никаква естествена мъдрост, чувстват, че имат тази чудесна дарба на мъдрост, предполагайки, че словото на мъдрост е способността да говориш мъдро, да бъдеш изкусен, да кажеш думата „на място”, да помагаш на онези, които имат нужда от съвет и напътствия. Ако това беше правилното значение на словото на мъдрост, тогава тази дарба се среща много по-често, отколкото сме предполагали. Има изключително много хора, много от скъпите деца на Бог, които са способни да помогнат със слово на други. Всъщност, всички ние като християни би трябвало да помагаме на онези, които имат проблеми или трудности.

Но внимавайте! Словото на мъдрост е божествено, свръхестествено откровение на ума за целта на Бог, предадено чрез Святия Дух. Има само Един, Който е съвършена мъдрост, само Един. Това е Всемогъщият Бог и включва всяка личност от Троицата: Бог Отец, Исус Христос Синът и личността на Святия Дух. Никой човек не притежава съвършена мъдрост. Дори и Соломон не можеше да твърди това.

Прочетете внимателно как Библията обявява тази дарба, наречена СЛОВО на мъдрост. Това е Божията мъдрост, дадена на човека. Тя може да се определи като дарба на словото на Божията мъдрост. Когато Бог разкрие Своята цел на някой човек, Той вече притежава слово на Божията съвършена мъдрост. Много по-различно от тази свръхестествена дарба на Святия Дух Бог желае да направлява вярващите в техните ежедневни работи, да им дава мъдрост, от която те се нуждаят в каквато и да е ситуация. Всеки ден от моя живот аз се моля за Божествена мъдрост. Но има дарба, която Святия Дух дава на някои хора, където това е буквално Мъдростта на Бог, дадена на човек, когато Бог му открива Своята цел. Това е свръхестествена дарба от Бог, а не прослава на естествената мъдрост или способностите на даден човек.

Глава 8. Дарбата вяра

Като започваме да разглеждаме дарбата на вяра, искам да отговоря на един много често задаван въпрос: „Трябва ли дарбата на вяра, за да се вършат чудеса?” Отговорът е не! Някои може да са изненадани от отговора ми, но запомнете нещо: Всяка от дарбите на Святия Дух работи отделно от останалите. Думите на Бог, намиращи се в Захарий 4:6, са много ценна и жизненоважна част от моя живот: **„Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Моя Дух, казва Господ на силите”**.

Предходните стихове разказват за това, как пророкът видя светилника и светилата му, като всяко светило светеше независимо от другите. Все пак всички те получаваха масло от основния светилник. Маслото беше Святия Дух и Той беше буквално тази сила, която поддържаше огъня на всяко светило. Всяко светило беше независимо от другите, но тайната на

силата се криеше в МАСЛОТО на Святия Дух! По същия начин всяка дарба на Духа работи независимо от другите дарби. Така че, когато говорим за дарбата на вяра, ние виждаме, че тя работи независимо и не е свързана с дарбите на чудеса, с Божествено изцеление или изцелението на физическото тяло. Някой може да има дарбата на изцеление и да няма дарбата на вяра; друг може да има дарбата на чудеса и да няма дарбата на изцеление, нито пък ще му е нужно да има дарбата на вяра. Учудващо е колко много от нас са възприели идеи и са сложили думи в устата на Бог, които никога не са били там, и мислят точно обратното на Словото на Бог.

Вижте нещо тук: **„На някои е дадено чрез духа вяра... на друг дарбите на изцеление... на друг правене на чудеса...”** Това са напълно отделни дарби. Има много, които свързват вярата с физическото изцеление или щом говорим за човек с голяма вяра, те неизбежно го свързват с чудеса и с изцеление на физическото тяло. Обаче някой може да има дарбата вяра и да не е виждал никога през живота си чудо на изцеление! Има хиляди и дори десетки хиляди чудеса, които нямат нищо общо с физическото изцеление. Някой може да има велика вяра, да има дарбата на вяра и да няма сила в живота си да се моли за изцелението дори на един болен.

Вярата не е нещо, което ние носим със себе си, или нещо, което можем да сложим в нашите джобове и да го изваждаме тук и там, за да го гледаме и да му се възхищаваме. Аз често съм искала да можех да сложа вярата в едно малко шишенце и да я раздавам! И така, когато и да имаше нужда от вяра, аз щях да ти изпратя малкото шишенце. Но всичко, което мога да ти каже, е, че вярата не е нещо, което може да бъде изфабрикувано. Нека ти дам един пример. Има много, които омаловажават факта, че гарваните хранеха Илия два пъти на ден с хляб и месо, които се съмняват, че Даниил беше Божествено защитен в рова с лъвовете и въобще не вярват, че трите еврейски деца наистина бяха избавени от огнената пещ. Седрах, Мисах и Авденаго пострадаха доста в ръцете на либералистите (теолози, които тълкуват свръхестествените неща в Библията като естествени и не вярват в чудеса – бел. пр.), същото беше с Йон и рибата.

Сега, аз мисля по съвременен начин за всичко друго, освен за Библията! Аз съм също толкова старомодна, колкото Словото на Бог, и вярвам всичко в тази книга. Аз съм старомодна като Даниил в рова с лъвовете, старомодна като Йон в кита. Аз вярвам, че гарваните буквално хранеха Илия – няма съмнение за това в моя ум. Има чудеса, далеч по-велики от изцелението на физическото тяло, но все пак колкото и да е велико това, аз не подценявам величието на физическото изцеление. Аз вярвам, че когато Бог заповяда на Мойсей да простре жезъла си над морето, беше нужна дарбата на чудеса, за да раздели водите, но също така и друга дарба на Духа, дарбата на вяра, за да се запази коридорът, докато всички преминават на другия бряг.

Даниил познаваше вълнението в дарбата на вяра, когато беше в рова с лъвовете. Седрах, Мисах и Авденаго познаваха вълнението в дарбата на вяра, когато бяха хвърлени в огнената пещ. Аз вярвам, че нямаше нито грам страх в сърцата и умовете на трите еврейски деца, когато цар Навуходоносор заповяда на своите силни мъже да ги вържат и да ги хвърлят в огнената пещ. Аз вярвам, че Бог даде на Илия дарбата на вяра, когато той се моли огънят да оближе водата и когато той предизвикваше пророците на Ваал. Дарбата на ВЯРА, една от най-славните дарби на Духа, често има нужда от елемент на заплахата, за да може тя да действа. Тези, които са следвали моето служение, знаят за дълбокото ми убеждение и възхищение към Джордж Мюлер, истински светия на Бог. Не знам дали той осъзнаваше действието на дарбата вяра в своя живот или не, но аз твърдо вярвам, че Бог даде на този човек дарбата вяра. Той беше директор на един от най-големите домове за сираци, които светът някога е виждал. Джордж Мюлер отказваше да моли за финанси, не търсеше мъже и жени, които да подкрепят този дом, и въпреки това ония малчугани никога не пропуснаха закуска, обяд или вечеря. Те никога не си легнаха гладни. Доколкото някой може да каже – включително и онези, които го познаваха отблизо, Джордж Мюлер никога не се тревожеше, нито една нощ не изгуби съня си, мислейки кой би снабдил храната или нужните финанси за дома. Той имаше дарбата вяра и тя му даваше мир и спокойствие във време на нужда и опасност. Затова накратко можем да кажем, че дарбата вяра е свръхестествено действие на Святия Дух, изпитано от притежателя ѝ, което му позволява да установи непоколебимо упование в Бог за своята лична защита и осигуряване. Вярата е дар, даден от Бог, дарба на Святия Дух.

Глава 9. Дарбата на чудеса

Божии дарби са поверени в ръцете или тялото на някой човек, никога не забравяй това. Някоя дарба на Духа не се дава за лична полза или за „показ”. Святият Дух ще прославя и

величае само една личност и тази личност е Исус Христос, Синът на Живия Бог. Сам Исус каза: „**Святият Дух Мен ще прославя**” и Той ще прослави, Той ще величае, Той ще приковава вниманието ни единствено върху Исус. Затова ние знаем, че когато Святият Дух дава това чудесно доверие на някого, когато Той поставя Своето доверие в ръцете или тялото на някого, този човек греши, ако използва тази дарба, за да прослави себе си, за лична изгода или за да прави спектакъл. Това е причината Павел, пишейки до коринтяните, да започне 12 глава с думите: „**Искам да разбирате за УПОТРЕБАТА на тези дарби**”. Всяка дарба трябва да бъде държана в подчинение на Господ и в използването на всяка дарба трябва да се вижда Неговата власт.

Когато започваме разглеждането на тази дарба на чудеса, аз ви предупреждавам да бъдете много внимателни, да не объркате дарбата на чудеса с дарбата на изцеление. Учудващо е, че толкова хора са обучили своите умове така, че винаги, когато чуят думата „чудо”, неизбежно те свързват това с божествено изцеление. Обаче дарбата на изцеление е една дарба, вярата е друга, дарбата на чудеса е друга, защото Словото на Бог каза: „**на друг вършене на чудеса**”. Затова вършенето на чудеса НЕ е едно и също с дарбата на изцеление, нито пък дарбата на изцеление е една и съща с дарбата на вяра. Тогава какво е вършене на чудеса? Това е свръхестествено проявление на силата на Бог, която или изменя, или управлява природните закони. Бог все още е Мощният Създател. Той все още е Всемогъщият Бог. Няма нищо невъзможно за Него. Ние забравяме, че Той има силата да управлява природните стихии. Ние забравяме, че Той има силата да променя природните закони и дори законите на Вселената. Защо да се удивяваме на чудото? Защо човешките същества са толкова ограничени в тяхното мислене, че отказват да приемат каквото и да било, което граничи със свръхестественото? Бог е Създателят на всички неща, Този, Който оформи Вселената, сътвори всички същества и вдъхна живот в ноздрите на първия човек Адам. Той има силата да променя Своите закони, законите на природата. Бог все още държи властта и вършенето на чудеса е свръхестествено проявление на Неговата сила, чрез която тези закони са или управлявани, или променени. Нека да продължим малко по-нататък.

Чудото е върховно и неограничено действие на Бог, проявление на Божията сила, което потвърждава посланието на Бог. Не се е случвало Бог да извърши чудо или да позволи чудо само заради „спектакъла” или за да привлече хора при човека, чрез когото то става. **Целта на чудесата на Бог е – да потвърди пред хората Своето послание.** Очевидно е, че през времето на пророците от Стария Завет имаше повече засвидетелствани чудеса, отколкото ги има днес. Защо тази дарба на чудеса се срещаше повече тогава? Преди всичко, защото ние днес имаме повече духовна светлина. Имаме Библията. Имаме буквалното написано Слово на Бог. Осъзнавате ли, че светиите от Стария Завет нямаха Библията, както я имаме ние днес, че онези ранни християни нямаха Новия Завет, за да се водят по него? Имаше повече засвидетелствани чудеса в Стария Завет, защото пророците установяваха Божествения авторитет пред хората чрез чудесата, които вършеха. По този начин чудесата бяха в известен смисъл Неговите препоръчителни писма. За да разберем служението на Бог чрез чудеса, ще трябва да разгледаме четири исторически периода в Библията, където е записана тази дарба на чудеса, за да я изучаваме и осъзнаем. Това са:

1. Мойсей, когато той изведе децата на Израел от египетско робство.
2. Чудесата, извършени от Илия и Елисей.
3. Служението на Исус.
4. Денят на Петдесетница.

Чудеса чрез Мойсей

Нека да обърнем внимание на Изход 7:9 и да прочетем как Бог нарежда на Мойсей да изведе народа от египетското робство: „**Когато ви говори Фараонът и ви каже: Покажете чудо в себеподкрепа, тогава кажи на Аарон: Вземи жезъла си и го хвърли пред фараона, за да стане змия**”. С други думи това чудо беше използвано, за да утвърди пред фараона Божествения авторитет на Мойсей. „Жезълът-змия” стана неговата легитимация, за да разбере фараонът, че Мойсей беше изпратен от Бог и беше Негов посланик. „**Ще вземеш жезъла си, ще го хвърлиш пред фараона и той ще стане змия**”. Това беше ЧУДО.

Има причина за чудо, което Бог извършва и позволява. Бог не прави нищо случайно и Неговите чудеса в ръцете на Мойсей бяха извършени във връзка с освобождаването на децата на Израел от египетското робство. Мойсей получи силата да извърши чудеса за доброто на фараона и като знак за децата на Израел. Забележете, че Бог каза в Изход 7:3 „**Аз ще закоравя сърцето на**

фараона и ще умножа знаменията Си и чудесата Си в египетската земя". Това не беше нещо, което Мойсей правеше, а нещо, което Бог правеше чрез Мойсей. Нека продължим да четем понататък: **„Но фараонът няма да ви послуша, за да сложа Аз ръката Си върху Египет и с велики съдби да изведа армиите Си и народа Си израилтяните, от египетската земя. И египтяните ще познаят, че Аз Съм Господ, Който прострях ръката Си върху Египет, за да изведа изсред тях израилтяните”** (Изход 7:4-5). Как щяха фараонът и египтяните да познаят, че Бог работи на страната на децата на Израел? Те го разбраха от чудесата и знаменията, които дойдоха чрез ръката на Мойсей, след като той беше получил силата от Бог. И по какво трябваше децата на Израел да разберат, че Бог бе дал на Мойсей да ги води, че той бе избраният от Бог съдия и водач? Как можеха да бъдат сигурни? Какво доказателство имаха? Бог, който познаваше човешката природа, знаеше, че те също се нуждаят от някакъв външен знак, така че доказателството дойде с чудесата в ръцете на Мойсей. Чудесата потвърдиха Мойсей като посочения от Бог водач за освобождението на Израил от робството в Египет и че Мойсей бе избраният от Бог инструмент.

Чудесата на Илия и Елисей

Има много случаи в Библията, където ние виждаме повече от една дарби, действащи едновременно. Дарбите на чудеса и на вяра, въпреки че са напълно различни дарби на Духа, често вървят ръка за ръка и дойдоха заедно, когато Мойсей поведе израилтяните през Червено море. Тези две дарби отново работеха по едно и също време чрез Илия, когато предизвика пророците на Ваал на планината Кармил. Отворете на III Царе 18 глава и сами прочетете за един от най-великите примери и свидетелства за Божиите дарби, работещи чрез човешко същество.

Хиляди пъти съм искала да бих била там през оня ден, когато Илия призова огъня от Небето. Имаше действие на тази планина, всяка минута нещо ставаше! Илия не халюцинираше.

Когато огънят падна и погълна жертвата, погълна камъните на олтара и дори водата в окопа, това не беше просто плод на неговото въображение. Това наистина се случи, но не дойде заради голямата вяра на един човек. Това бяха дарбата на вяра и дарбата на чудеса, дадени за точно определено време и нужда. Бог даде на Илия вярата да предизвика пророците на Ваал, вярата да построи олтара и да приготви жертвата, да излее водата върху олтара, докато окопа се напълни – и тогава Бог даде дарбата на чудеса! **„И като нареди дървета, насече юнеца на късове та го положи на дървата, и каза: Напълнете четири бъчви с вода, та излейте на всеизгарянето и на дървата. И рече: Повторете. И повториха. Рече още: Потретете. И потретиха. И водата обикаляше около олтара, още и окопът се напълни с вода. А в часа на вечерния принос, пророк Илия се приближи и каза: Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израилев, нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израиля, и аз Твой слуга, и че според Твоето слово аз сторих всички тия неща.”** (III Царе 18:33-36).

В живота на един пророк от Библията, Елисей, ние виждаме още един славен пример за това, как силата на Бог променя природните закони в IV Царе 6:1-7 **„И синовете на пророците казаха на Елисей: Виж сега мястото, където ние живеем при теб, е твърде тясно за нас. Молим, нека отидем при Йордан и всеки от нас да донесе по една греда и да си направим там място, където да живеем”**. С други думи младите почувстваха точно като някои от днешните младежи, че техните родители са ограничени, и искаха да се измъкнат от къщи. **„И той каза: Идете. Тогава те казаха: Съгласи се, молим те, да дойдеш със слугите си. И той отговори: Ще дойда. И така, той отиде с тях. И като дойдоха при Йордан, насякоха дървета”**. Можете ли да си представите тези младежи, някои от които никога не бяха работили с ръцете си, как секат дървета в гората? **„Но един от тях, като отсичаше дървото, желязото на брадвата падна във водата. Ах, господарю мой, то беше взето на заем”**. Този млад човек имаше проблем и беше изпаднал в паника, не знаейки какво да прави. Желязото на брадвата не беше негово. То се беше измъкнало от дръжката и беше паднало в реката Йордан. Какво можеше да направи той, за да го върне? **„И Божият човек каза: Къде падна? И той му показа мястото. Тогава той отсече едно дръвце, та го хвърли там и желязото изплува. И каза: Вземи си го. И той се протегна и си го взе”**. Тук в Словото на Бог ние виждаме, че за миг Бог промени закона за гравитацията чрез дарбата на чудеса и желязото изплува.

Чудесата на Исус

Като започваме сега да изучаваме чудесата в Новия Завет, нека да обърнем внимание на нещо, което може да се окаже също толкова ново за вас, колкото бе и за мен, когато Светият Дух откри Своята истина на моето сърце. Има ли някаква разлика между дарбите, упражнявани от Господ Исус Христос, и дарбите в живота на апостолите от ранната църква? Има ли разлика между дарбите, проявени чрез Исус, и дарбите, които Той обеща на всеки изкупен член на Неговото тяло, на онези, които са Неговата жива църква днес? Има такива, които веднага биха отговорили „да”. Те са абсолютно сигурни, че има разлика между дарбите, упражнявани от нашия Господ, и дарбите, проявени чрез учениците. Някои дори биха се разбунтували срещу този въпрос, но аз ви призовавам да слушате внимателно това, което ще ви кажа тук. Когато Исус вършеше Своите чудеса, това проявление на Неговата Божественост ли беше, или резултат от дарбите на Светия Дух, които Той прие при реката Йордан, когато Светият Дух слезе от Небето върху Него в образа на гълъб. Зная, че съм го казвала ясно много пъти, но е истина.

Исус беше толкова Бог, толкова Божество, сякаш не беше човек и в същото време Той беше толкова човек, сякаш нямаше нищо Божествено, свързано с Него. Господ Исус Христос, когато беше на земята, служеше като всеки друг човек, надарен със сила от Светия Дух. Той доброволно се отказа от всички характерни качества, които Го свързваха по някакъв пряк начин с Бог. Това беше абсолютно необходимо, за да може Той да бъде също толкова човек, колкото и Бог. Това е причината, поради която нямаше никакви чудеса в ранните години на Неговия живот. Чудесата започнаха да се случват едва СЛЕД онова славно преживяване при реката Йордан.

Тогава за първи път в земното служение на Исус трите Личности на Троицата присъстваха едновременно. Сам Бог говори ясно с глас и каза: *„Този е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение”* (Матей 3:17). С други думи Бог казваше: *„Това е Моят Син, Синът на Живия Бог, но Той е приел образа на човек”*. В този момент Светият Дух слезе и взе пълна власт върху Него и разни неща започнаха да се случват, и ние четем за Неговото чудо в Кана Галилейска (Йоан 2:1-11). Преди кръщението със Светия Дух, Исус беше също толкова Синът на Бог, колкото и СЛЕД ТОВА. Ако Неговите чудеса бяха извършени чрез Негова Собствена сила, като един от Троицата, нямаше да има нужда Светият Дух да Го помазва със Своята свръхестествена сила. Исус остави настрана Своите Собствени способности и по време на Своето служение на земята служеше просто като човек, помазан от Духа на Бог.

Чудеса в деня на Петдесетница

Да отворим на Евангелието на Йоан 14:12 и да прочетем: *„Този, който вярва в Мен, делата, които аз върша, и той ще ги върши”*. Тези думи не се приемат с готовност, защото много често са изваждани от контекста, и все пак те ни предлагат едно от най-великите обещания като деца на Бог. Защо можеше Исус да каже тези думи? Защото на Него Му беше пределно ясно, че това бе силата на Светия Дух, работеща чрез Него, позволявайки Му да прави чудеса; и същата сила беше обещана на Неговите ученици – на теб и на мен! Няма нито един от нас, който да не се вълнува от чудесата, извършени чрез учениците от ранната църква. Ние знаем, че *„Бог вършеше особени чудеса чрез ръката на Павел”* (ДА 19:11). Филип беше грабнат от Божия Дух, излизайки от водата след кръщението на евнуха (ДА 8:39). Не ви ли се иска да бяхте там, когато Петър в затвора, спящ между двама войници, окован с две вериги, се събуди, за да види ангел, който го освободи от връзките и като го прекара безопасно покрай стражите, го изведе на улицата? (ДА 12:5-11). Но ние все още живеем в деня на Петдесетница! Исус обеща: *„Който вярва в Мен, делата, които аз върша, и Той ще ги върши”*. Всичко, което Бог иска от теб, всичко, което Той иска от мен, е, да отстъпим телата си като храм на Светия Дух, да предадем себе си като празни съдове. Една от причините, поради която Той избира долните неща, най-не обещаващите хора, когато дава духовните дарби на Своите деца, е, че никоя плът няма да се представи в Неговото присъствие, защото никоя плът няма силата да върши свръхестествените неща, които Светият Дух върши.

Ако има някаква тъга в Небето, аз вярвам, че тя идва, когато ние действително виждаме това, което може да бъде наше, това, което сме можели да вземем, това, което Той искаше да прави с нас и чрез нас, но сме твърде глупави или ни липсва видението, така че ние го спираме или ограничаваме тук и там. А през цялото време ние сме имали обещанието на Учителя: *„Който вярва в Мен, делата, които аз върша, и той ще ги върши”*. Защо? Заради личността на Светия Дух. Има неща в областта на чудесата, които не могат да бъдат обяснени от човешкия ум, *„Дарбите на Светия Дух”*, Кетрин Кулман

но ние можем да ги вярваме, като приемем Бог и факта, че Той работи по свръхестествен начин. където и да видим Святия Дух в действие, ние намираме нещо свръхестествено, проявлението на Божиата сила. Тогава какво е вършенето на чудеса? Това е свръхестественото действие на силата на Бог, чрез което природните закони се управляват или променят. Ти и аз можем да вярваме на Бог за чудеса днес в собствения ни живот, и Той ще работи чрез нас, когато ние приемем факта, че Бог все още е на Своя трон, защото ние сме наследници на Исус Христос, нашия Господ, и единственото ограничение на Неговата сила лежи във всеки един от нас. Неговите дарби, дарбите на Святия Дух, са за Неговата църква, за членовете на тялото на Христос, дарби за теб и за мен.

Глава 10. Езици

Една сутрин, когато вземах личната си поща, ми подадоха един много впечатляващ плик. В горния ляв ъгъл беше написано: „Сенат на Съединените щати”. Отваряйки го, аз открих, че той беше изпратен от жената на един сенатор. Тя беше слушала нашите радиопрограми и ми задаваше един въпрос, един много важен въпрос, който може би ти също си си го задавал. Нека да цитирам само няколко пасажа от нейното писмо:

*„Аз пропуснах вашето радиопредаване, когато говорехте за езиците. Бих искала да знам каква е вашата вяра относно този предмет. Хората от това движение изглеждат чувстват, че те имат нещо, което ние, останалите християни, нямаме. Ако това е от Бог, защо се чувствам толкова объркана и отвратена, когато чуя някой да говори на езици? Преди време група от тях ме посетиха в болницата и бях поставена в изключително неудобно положение. Една жена, която аз познавам, гледа презрително на мен, защото тя говори на езици, а аз – не. Тя преподава в неделно училище и е много активна в средите на вярващите, молитвените групи и т. н., но тя вярва, че може да живее, както си поиска, да прави каквото си поиска, защото нейната вяра в Христос и нейното говорене на езици я разграничават от законите на Бог, които започват с „**ти не трябва**”. Аз не искам да обсъждам когото и да било за неща, които не разбирам и не съм изпитала, но моля ви, помогнете ми и отговорете на моя въпрос. Аз пропуснах вашите думи по този въпрос, защото имаше ужасни смущения и преплитане на близки станции.”*

Преди всичко нека да кажа, аз искрено вярвам, че липсата на знания по този въпрос е причината, поради която толкова много упреци са отправени към тази чудесна духовна опитност. Затова аз ще говоря по този предмет възможно най-просто, защото днес са жизненоважни добри, правилни доктринални учения относно опитността на изпълване със Святия Дух. Ще изучаваме това, което казва Словото на Бог, защото никой не може да спори с Божието Слово. То е най-големият авторитет на небето и земята и без значение какво човек е поучавал, без значение е каквато и да е теология; ако нещо е срещу Божието Слово, не може да има никакво обсъждане: БОЖИЕТО СЛОВО ВИНАГИ Е ПРАВО! Всичко, което ви моля, като разглеждаме този предмет, е, да позволите вашият ум да бъде отворен за Святия Дух.

В отговор на жената на този сенатор, аз ще започна с нещо, което на пръв поглед може да изглежда далеч от темата, и със сигурност някой ще попита: „*Кое е общото между I Кор. 13 гл. и Деяния 2:4?*” Моят отговор към теб е ВСИЧКО! Разглеждаме същата Личност – Святия Дух, и помнете, че Святия Дух е Личност. Когато се спомене за Святия Дух, някои хора Го свързват с едно единствено нещо: „езици, говорене на езици”. Те никога не са се запознали със силата на Троицата и служението на дарбите, които Той дава. Искам да разберете служението на Неговите дарби. Искам вие да видите дарбите на Духа и шом Той дава дарби, със сигурност ще има плодове от Неговите дарби, плодове на Духа, свидетелство, чрез което ние знаем, че това, което някой притежава, е истинско и реално. Матей 7:20 заявява: „**По плодовете ще ги познаете.**” Каквато и опитност да получаваме от Господ, тази опитност е лична и засяга единствено човека и Учителя.

Действителната среща не може да бъде видяна от друг, колкото и близко да стои той. Тази духовна среща ще бъде доказана чрез действията на човека и живота, който той живее, чрез външни свидетелства на това, което се е случило вътре. Що се отнася до нечие спасение, външната промяна няма да остави никакво съмнение дали даденият човек е бил новороден, и по абсолютно същия начин плодовете на Духа ще се проявяват и в живота на този, който е бил изпълнен с Духа. Тази чудесна опитност, когато буквално Святия Дух влиза в тялото и го прави храм на Себе Си, е нещо изключително свято. Неговото присъствие предизвиква външни свидетелства, които не могат да бъдат подправени, и тези външни доказателства са плодовете на Духа.

Други езици

Преди да разгледаме различните плодове на Святия Дух, нека да видим разликата между преживяването на сто и двадесетте ученици в Горницата в деня на Петдесетница, когато „**те започнаха да говорят други езици**” и ДАРБАТА на езици.

„**И когато настана денят на Петдесетница, те всички бяха единодушно на едно място. И внезапно стана шум от небето, като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. Явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седнаха по един на всеки един от тях. И те всички се изпълниха със Святия Дух и започнаха да говорят други езици, както Духът им даваше да говорят**” (Деяния 2:1-4).

Исус беше обещал, че Святият Дух ще дойде. Той беше казал на Своите ученици да останат и да чакат за Святия Дух. И Той дойде точно, както Исус каза, че ще дойде. Те чакаха и Исус спази Своето Слово, Святият Дух дойде и те започнаха да говорят други езици, „**според както Духът им даваше**”. Святият Дух го направи и аз съм изцяло за, когато Святият Дух върши нещо. Аз мога да кажа „Амин” за всичко, което Той прави, и аз ще го приема, но трябва да бъде абсолютно сигурна, че Той е, Който го прави. И това беше Духът, защото „**те започнаха да говорят според както Духът им даваше да говорят. А в Ерусалим се намираха юдеи, благочестиви мъже от всеки народ под небето. И като се чу този шум, събра се навалица и се смутиха, защото всеки ги слушаше да говорят на собствения му език**” (Деяния 2:4-6).

Това не беше просто духовно общуване, а те буквално общуваха с всеки един на собствения му език. „**И те всички смаяни и учудени си говореха помежду си: Ето, тия всички, които говорят, не са ли галилеяни?**” (Деяния 2:7-8). Чрез Духа на Бог на тях им беше дадена сила да говорят на езици, непознати за тях! Всеки човек чу някой да говори на собствения му език.

Затова „**говоренето на други езици**” е способността да се проповядва Евангелието на език, който човек никога не е учил, позволявайки на проповедника, детето на Бог, в силата на Духа, да стане и да свидетелства, да учи и да говори на езика на този, който го слуша, без да го е учил някога. Аз не знам как го прави Святият Дух, но знам, че е Библейско!

Плодовете на Духа

Приятелю, има нещо повече от говоренето на други езици в изпълването със Святия Дух, много повече и Павел започва 13 глава на I Коринтяни с думите: „**Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, станал съм мед, която звънти и кимвал, който дрънка**”.

Всички ние сме виждали хора, които викат силно, но не притежават никаква сила в техния християнски живот – никакъв плод, само шум – така че, нека да разгледаме подробно някои от плодовете на Святия Дух в живота на вярващите, изброени от Павел в тази „глава на любовта”.

„**Любовта дълго търпи...**” Има една прибързаност. Ти казваш, че си изпълнен с Духа, че твоето тяло е съд на Святия Дух – какво ще кажеш тогава за това нетърпение в твоя живот?

„**Любовта не завижда...**” Понякога идва една ревност, а има ли ревност в нечий живот и сърце, ти няма да намериш там постоянното присъствие на Святия Дух. Понякога ми се струва, че един от най-разпространените грехове сред християните, е грехът на ревност и завист, и все пак Библията учи, че любовта не завижда.

„**Любовта не се превъзнася...**” Няма никакво гордост!

„**Любовта не е надута...**” Понякога идва гордост. Ако наистина си бил изпълнен с Духа, ти няма да гледаш някого презрително, изпълнен с дух на фанатизъм, с духовна гордост и с отношение „**по-добър съм от теб**”, като че ли искаш да кажеш: „**Аз имам повече духовност, отколкото ти притежаваш!**” Аз не вярвам, че някой може да бъде истински изпълнен със Святия Дух и този съд да бъде свят храм, докато в същото време в своя живот има духовен фанатизъм. Най-голямата благодат за християнина е смирението и все пак авторката на писмото, което цитирах, ни казва за човек, който претендира да е изпълнен със Святия Дух, а е надут с духовна гордост. Онази жена, която казва, че е изпълнена с Духа, заради това преживяване чувства, че Той ще бъде към нея малко по-мек, че тя заема специално място, понеже Той ѝ е дал разрешително, така да се каже, да прави всичко, което иска, и да живее, както си иска. Тук отново си спомням старата поговорка: „**Нещата, които правиш, викат толкова силно, че не мога да чуя какво казваш!**” Ако не живееш този живот, не го изповядвай! Чрез твоите действия ти си станал камък за препъване на другите. Най-големият комплимент за мен като християнин е, когато един невярващ каже: „**Не го разбирам, самият аз не съм духовен, обаче имам доверие в „Дарбите на Святия Дух”, Кетрин Кулман**

това, което ти вярваш, защото го живееш.” Отново ще кажа, ако не го живееш, не го изповядвай. Ти само вредиш на работата на Господ Исус Христос.

Много пъти единственият Христос, който спасеният човек в света днес вижда, е християнинът. ТИ може да си единственият жив Христос, който твоите колеги или съседи ще видят. Може би единствената Библия, която спасеният мъж или жена ще прочетат някога, е животът на човека, който изповядва, че е новороден. Това е, което казва Библията: „**За мен да живеея...** (за теб да живееш... за нас да живеем днес...) **е Христос**”. Ние представяме Него, а Той е любов и ние трябва да изявяваме Неговата любов чрез нашия живот и Святият Дух е Този, който ни дава силата и ни позволява да бъдем свидетели, да представляваме Него, да изявяваме Неговата любов. Ето това означава да си изпълнен със Святия Дух. Ние имаме нужда да осъзнаем какво точно означава да си християнин. Нашата отговорност е огромна.

„**Любовта не безобразничи, не търси своето си, не се раздражнява лесно, не мисли зло, не се радва на неправдата, но се радва в истината...**” Има една себичност, намиране на грешки и недостатъци, клевети и злоба.

„**Любовта понася всички неща...**” Няма повече оплакване.

„**Любовта на всичко се надява, всичко търпи**”. Безпокойството, тревогата и отчаянието си заминават. В заключение можем да кажем, че всички плодове на Духа се съдържат в една единствена дума – ЛЮБОВ. „**За мен да живеея е Христос**” (Филипяни 1:21), а Христос е Любов.

Това е истинското свидетелство, че Святият Дух живее в някого и се проявява в неговия живот. Ти можеш чрез любовта си да вкараш някого в Божието царство, ти можеш да спечелиш член на твоето семейство за Христос чрез любов. Където и да намериш постоянното присъствие на Святия Дух, ти ще намериш и ЛЮБОВ. ЛЮБОВТА ПОБЕЖДАВА ВСИЧКО.

Дарба на езици и тълкуване на езици

Стигнахме до дарбата на езици, която е силата човек да говори на езици, които не познава, дарба, давана на определени хора в църквата от Духа на Бог. Възможно е действието на тази дарба да бъде разтълкувано, за да могат тези думи да станат разбираеми за хората от събранието. Те се дават за изграждането на църквата (тялото от светии) и за слава на Бог.

Когато дарбата тълкуване действа заедно с дарбата на езици, те двете се равняват на пророкуване. Дарбата на тълкуване може да бъде сравнена с превеждането от чужд на роден език от някого, който знае и двата езика. Това е свръхестествена дарба от Духа и не изисква човекът, който тълкува да има каквото и да било знание за езика, говорен чрез дарбата. Така че, тълкуването не се получава чрез внимателно слушане на думите от човека, който говори езици. Тълкуването се получава чрез фокусиране в Духа върху Господ, Който единствен дава тълкуванието.

Затова думите се получават чрез откровение и ако Духът на Господ е Този, който говори, и Неговият Дух, който тълкува, тогава никога посланието няма да противоречи на Словото на Бог. Той нито ще добави, нито ще отнеме от Библията, но всичко ще бъде в съвършена хармония и Този, на когото е била дадена дарбата на езици или на тълкуване, никога няма да я използва, за да привлече вниманието към себе си. Дарбите ще бъдат използвани за славата на Бог.

Моля ви, нека да ви разкрия сърцето си и моля Господ да ми даде да се изразя така, че да ме разберете. Има много, които се гордеят, че имат някакви дарби на Духа, и с това донасят укор върху нещо изключително свещено и свято. Мое твърдо убеждение и мой личен опит е, че ако Святият Дух е дал на някого дарба, тази дарба и това доверие ще бъдат толкова свещени за него, че той няма да я използва за себе си, няма да се гордее и дори няма да говори за нея. Имала съм духовни преживявания, които са толкова свещени, че никога не съм говорила за тях на никое човешко същество. Човек не се гордее с тези неща и никой светия на Бог, на когото е била дадена дарба, няма да извлича изгода от това. Отново и отново аз срещам онези, които ще кажат: „*О, мис Кулман, аз имам дарбата на езици...*” Сега ме познавате достатъчно добре, за да осъзнаете, че аз вярвам в говоренето на езици. Аз трябва да го вярвам, защото е написано в Библията. Но когато някой е получил тази свещена дарба, той няма да говори за това, да извлича лична изгода, да я експлоатира неправилно или да я използва, за да привлече вниманието към себе си. Твърде много хора използват езиците за собствената си полза или за да бъдат признати.

Ще спра до тук за момент, докато отново дойдете на себе си! Но все някой трябва да говори за това. Трябва да се върнем при Словото на Бог. Някои от вас са стигнали толкова далеч, че има доста време, откакто за последен път сте взели Словото и сте застанали просто на „**така**

казва Господ”. Твърде много хора ДОБАВЯТ на Библията. Ще се съгласите, че ние с готовност осъждаме тези, които вземат от Библейските истини. Ние осъждаме и наричаме „модернист” човека, който застава на своя амвон и не проповядва изкуплението, не учи за Божествено изцеление или за Божествеността на Исус Христос. Лесно ни е да осъдим и разобличим онзи, който краде от Словото на Бог. И е истина, че има хора, които са виновни за грях поради това „пропускане”. Но в същото време днес има буквално хиляди, които прибавят на Божието Слово. Те слагат думи в устата на Исус, които Той никога не е казал. Те слагат в Библията неща, които са небиблейски. Ние имаме пълното право днес да виждаме дарбите и плодовете на Духа, действащи в нашите църкви. Няма библейски учен, няма теолог, който да може да ми докаже от Божието Слово, че силата на Бог се е „отдръпнала”, когато Исус се върна при Отец и зае мястото на велик Първосвещеник. Всичко, което се случваше в ранната църква, всичко, което се случваше в служението на Павел, същата сила, изявена чрез Петър и другите апостоли в деня на Петдесетница, би трябвало да бъде в действие и проявление днес в църквата, защото ние все още живеем в диспенсацията на Петдесетница. Но това не означава, че сме свободни да използваме дарбите където и както си поискаме. **„Духовите на пророците се покоряват на самите пророци”** (I Кор. 14:32). И ако някой е бил надарен от Бог, то той трябва да държи дарбите в подчинение на Господ Исус Христос, а не да направи на Господ да Му дотегне от него. Трябва да се внимава нашият благословен Господ да владее в използването на всички дарби, включително и дарбата на езици. Нека продължа по-нататък по темата. Например, ако Бог ти е дал определена дарба на Духа, това не означава, че трябва да я използваш при всеки удобен случай, но само в подчинение на Господ Исус Христос. **Всички дарби трябва да бъдат използвани в пряко подчинение на Господ!**

Запомнете нещо и никога не го забравяйте – Святият Дух се дава на вярващия с една единствена цел: за СЛУЖЕНЕ! Някои не са осъзнали целта на тази чудесна опитност, изпълването със Святия Дух, и в резултат на това са използвали неправилно силата на Духа. Святият Дух е за служене, а не за наша лична изгода или удоволствие. Ние като християни, изпълнени със Святия Дух, споделяме отговорността да спечелим изгубените за Христос. Исус каза: **„Ще приемете сила, след като Святият Дух слезе върху вас”** (Деяния 1:8). Сила за какво? Да свидетелстваме за Него! Няма нужда да питаш някого: „Изпълнен ли съм с Духа?” Вместо това се запитай: „Колко души съм спечелил за Исус след това преживяване?”

Има хора, които питат: „Доказателство ли е говоренето на езици, че човекът е изпълнен с Духа?” Приятелю, има хора, които са говорили на езици, когато са били изпълнени с Духа, но аз твърдя, че БИБЛЕЙСКОТО доказателство идва от устата на Исус, най-големият авторитет на небето и земята, доказателство, което не може да бъде подправено. **„...ще приемете сила...”** О, тази славна, великолепа, мощна сила, която ще вземе власт над ума, която ще вземе власт над човешките устни; тази сила, която ще изпълни физическото тяло с Неговото помазание! Не може да има имитация на тази сила. То е нещо, за което няма заместител. То е силата да свидетелстваш, силата да печелиш души, силата да водиш мъже и жени при Господ Исус Христос.

Глава 11. Дарбата пророкуване

Голямо нещастие е, че има християни, които са позволили да бъдат измамени. Като казвам това, имам предвид, че пропускат много, като вярват на тези, които ги учеха, че дарбите на Духа престанаха още в ранната църква. Всяко нещо, което Петър получи, всяко нещо, което се даде на Йоан, всяка дарба, която беше изявена чрез членовете на ранната църква, е за християните днес.

Не позволявайте на никой да ви измами, когато става въпрос за нещата на Духа. **„На друг се дава чрез Духа пророкуване”**. Какво представлява дарбата пророкуване? Това е много просто и ясно обяснено в I Коринтяни 14:3 **„Който пророкува, говори на хората за назидание, увещание и успокоение”**. Откровението не се споменава. Пророчеството в своя новозаветен смисъл не е предсказване, а изказване на Божието Слово и на Евангелието на Исус Христос.

Понякога си мисля, че ние много се объркваме, когато стане дума за тази дарба на пророкуване. Има някои, които си въобразяват, че им е дадена някаква дарба да пророкуват извън това, което е Божието Слово, и точно тук се появява фанатизмът. Възлюбени, Святият Дух никога няма да даде на някого, Той няма да даде на мъж или жена повече от това, което е написано в Словото на Бог. Ето защо, ако някой казва, че има дарбата пророкуване, и изговори нещо, което противоречи на Божието Слово или прибавя на Божието Слово, този човек върши наистина голям грях и Святият Дух няма никакъв пръст в това, което се пророкува.

Фалшивите доктрини и фалшивите култове се раждат от такива учения и ние сме предупредени в Откровение 22:18 да не се заблуждаваме: „**Ако някой прибави на тези думи, Бог ще му прибави язвите, написани в тази книга**”. Не може да има някакво съмнение относно това, какво се има предвид под „дарбата пророкуване” и най-простият начина, по който мога да обясня тази дарба, е да кажа, че това е дарба на общуване.

О, да бъдеш съдът на Святия Дух, когато Той говори чрез едни устни от глина, като взема контрол над ума и съобщава на другите истинското значение на Божието Слово! Заедно с дарбата слово на знание и слово на мъдрост, аз лично копнея за тази дарба на пророкуване, където мога да застана под помазанието на Святия Дух и чрез Него да предам Словото на Живия Бог, така че то да стане живот за тези, които чуват моя глас, и да донесе духовно разбиране и приемане на Исус като Спасител и Господар, така че чрез разбирането на Божето Слово този човек да потърси изпълването със Святия Дух, Библията да стане жива за него, и да му се открият нейните истини. Исус имаше тази чудесна дарба на Святия Дух. Никой никога не стоя в Неговото присъствие, без напълно да разбере всичко, което Той казваше. Това, което Той говореше, беше казано толкова просто, че дори децата го схващаха, и все пак по своята същност Божието Слово е толкова дълбоко, че дори най-интелигентният човек не може да го проумее, без да има разбиране. Библията е различна от всички книги в света. Само Святия Дух може да открие Божието Слово.

„**Плът и кръв не са ти открили това, а Моят Баща, Който е на Небето**” (Мат. 16:17). Чрез дарбата пророкуване Святия Дух дава на човека сила да общува и в резултат слушателят получава разбиране на Божието Слово и расте духовно, като навлиза дълбоко в нещата на Господ.

Чудесно е да видиш болни тела, изцелени от силата на Бог, но има нещо далеч по-велико от материалното чудо. Най-голямото вълнение за мен е да чуя някой да казва: „*Когато те слушах да говориш своето послание от Божието Слово, аз получих разбиране върху Библията, откровение за любовта и дълбоката милост на Бог Отец, като видях характера на Исус Христос такъв, какъвто никога преди не съм го знаел или разбирал*”. Това е дарбата, която идва единствено от Святия Дух – дарбата на пророкуване.

Глава 12. Дарбата разпознаване на духовете

„...на друг да разпознава духовете” (I Кор. 12:10).

Нека да започна нашето изучаване на тази дарба, като кажа, че някои си мислят, че като че ли има противоречие в Божието Слово, конфликт между дарбата „**разпознаване на духовете**” и „**изпитването на духовете**”, споменато в I Йоан 4:1. Това не са еднакви неща. Има ясна разлика между двете. Когато Йоан каза да „**изпитваме духовете**”, той не говореше за същото, което Павел нарече в I Коринтяни 12:10 „**разпознаване на духовете**”. Вярващите са инструктирани да „**изпитват**” или да „**опитват**” духовете, за да разберат дали това е Духът на Бог (Духът на Христос, или Святия Дух), или пък духът на дявола (демонична сила, или някой зъл дух). Как да изпитваме духовете? Ние ги изпитваме чрез писаното, открито, вдъхновено Божие Слово. Всеки дух, който действа в противоречие с Божието Слово, не е от Бог. Това е една от причините, поради които е жизненоважно да знаем какво казва Библията. Някои толкова са се отдалечили от Библията, толкова са се отделили от учението на Христос, че едвам разпознават Писанията, когато ги чуят да се поучават. **Върнете се към Библията!** Независимо в каква деноминация си или на каква църква си член, човечеството има нужда да се върне към „**Така казва Господ**” и към Словото на Бог. Когато говореше за „**изпитването на духовете**”, Йоан предупреждаваше вярващите да подлагат духовете на изпитване чрез писаното, открито, Боговдъхновено Слово.

От друга страна тази дарба, която Святия Дух дава, тази чудесна дарба „**разпознаване на духовете**”, която е спомената в 12 глава на I Коринтяни е нещо съвсем различно от „**изпитване на духовете**”. Както всяка друга духовна дарба, дарбата разпознаване на духовете не е естествено съдени. Някои хора се раждат с естествена чувствителност: те са чувствителни, отзивчиви и разположени към определени неща посредством естествена интуиция. Но това, за което се говори в Божието Слово тук – разпознаване на духовете – не е естествена преценка, която някои хора притежават. Тя не е просто да имаш някаква предполагаема способност да забелязваш демонични сили в даден човек, на което би трябвало да е способен новороден, изпълнен с Духа човек особено, когато е чувствителен към Святия Дух. Не, не това се включва в разпознаването на духовете.

Като погледна назад, се сещам за онези, които бяха абсолютно сигурни, че имат дарбата на разпознаване на духовете, когато всичко, което те притежаваха, беше духът на преценяване.

Те преценяваха своите съседни и всеки в своята църква. Вие също ги имате във вашата собствена църква, във вашето собствено събрание – тези, които могат да ви кажат какво не е наред с който и да било. Забравете го! Това не е от Святия Дух! Какво представлява тази дарба на разпознаване на духовете? Как да дадем определение на тази дарба? **Разпознаването на духовете е дарба на Святия Дух, чрез която този, който я притежава, може да вижда в духовния свят.**

На мен ангелите са ми реални и когато Давид каза: „*Той ще изпрати ангелите си, за да те пазят*”, той имаше предвид точно това. Аз вярвам, че точно в този час има милиони ангели, които пазят Божия народ, разположени по фронта на битката със силите на злото.

Най-великата сила, която Бог е дал на човека, е силата на молитвата. Той има буквално десетки хиляди по хиляди ангели, които пазят стража около нас, предпазват и се грижат за децата на Бог. Аз не мога да знам и ти не можеш да знаеш колко близка е била опасността и ако не беше протекцията от ангела на господ, ние щяхме да страдаме. Това е според Писанията. И все пак, аз не мога да кажа, че съм виждала ангел. Когато ангел се появи под формата на дух в присъствието на неколцина от Божиите хора, само тези, които имат дарбата разпознаване на духовете, ще видят ангела. Езекил видя преливащото откровение за славата на Господ и херувима под Трона. Никой друг не го видя. По-късно, докато Езекил стоеше в къщата си и старейшините на Израел бяха пред него, той беше отнесен в Духа в Ерусалим и видя неща, които се случваха в града. Святият Дух му беше дал дарба, чрез която той можеше да види нещата, които се случваха в този град.

Прочетете го в Езекил 37 глава. Убиването на Стефан с камъни е друг велик пример за това, което се опитвам да обясня, и най-добре ще бъде да оставя Божието Слово да говори за Себе Си. Обърнете на Деяния 7:54-58 „*Когато чуха тези неща, сърцата им се късаха от яд и скърцаха със зъби на него. Но той, изпълнен със Святия Дух...*” Запомнете нещо, това е ПРЕДИ измъчването на Стефан. Той стоеше пред съда, а не на улицата, на която беше убит с камъни. В този момент той не умираше, както някои биха ви накарали да си помислите. Той не беше в кома. Той имаше всичките си чувства и сетива. „*...погледна нагоре към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бог, и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син, стоящ отдясно на Бог. Тогава те извикаха със силен глас, и си запушиха ушите, и единодушно се спуснаха върху него. И го изхвърлиха от града, и го замерваха с камъни*”.

Бог даде на Стефан славна дарба на откровение – да погледне в духовния свят – преди той да бъде изведен на улицата и после извън града, преди камък да беше докосвал тялото му. Аз не вярвам да е имало дори един в този свят – нито един старейшина или книжник, който да видя това, което Стефан видя. Дори този, който стоеше най-близко до него, не видя това, което той видя. Нека отново да задам въпроса и да отговоря: „*Как да определим дарбата разпознаване на духовете?*” **Разпознаването на духовете е дарбата на Святия Дух, чрез която този, който я притежава, може да вижда в духовния свят.**

Глава 13. Вижте Исус

Като обобщаваме нашето изучаване на дарбите на Святия Дух, нека да обърнем на втора глава на I Коринтяни и да започнем от първи стих. Тук Павел пише към онези, които бяха имали това чудесно преживяване – да бъдат новородени. Той пише на тези, които знаеха всичко за изпълването с Духа. Те не бяха невежи относно силата на Святия Дух.

„*И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна, защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и то Христа разпнат. Аз бях немошен между вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила. Обаче, ние поучаваме мъдрост между съвършените, ала не мъдрост от тоя век, нито от властниците на тоя век, които преминават; но поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докара слава. Никой от властниците на тоя век не я е познал; защото, ако я бяха познали, не биха разпнали Господа на славата*” (I Коринтяни 2:1-8).

Понякога си мисля, че ние толкова се обвързваме с доктрини, че съвсем изпускаме Господ Исус Христос от погледа си. Когато чувам разговори между християнски лидери, когато аз разговарям с тези, които са добре запознати с по-дълбоките неща на Духа, аз се страхувам, че някои се забъркват с противоречиви доктрини и губят от погледа си Личността на Исус Христос.

Стояла съм отстрани и съм слушала християни да дискутират за духовни неща, слушала съм християнски лидери да обсъждат доктрини като тази за „вечната сигурност“. Те се различават, що се отнася до начина на кръщението – дали се говори на езици или не се говори на езици. Те нямат съгласие що се отнася до външното доказателство на изпълването с Духа.

Каквото и да е – кръщение, изпълване с Духа, езици или която и да е била от дарбите на Духа, те всички са второстепенни спрямо Исус Христос, Божият Син – и всички тези неща, които ние наричаме „доктрини“ трябва да отстъпят пред Исус. Запомнете, цялата Библия от Битие до Откровение, е откровение за една Личност – Исус Христос! Святият Дух внимава да величае Исус при всички обстоятелства и преди Исус да си отиде, Той много ясно каза, че Святият Дух ще дойде след Неговото възнесение и ще обитава тази земя. Исус каза: „**Той, Святият Дух, ще Ме прослави**“. Ето това е работата на Святия Дух! Аз вярвам в доктрините на Църквата, за които учи Библията. Аз вярвам във водното кръщение, вярвам в потапянето, вярвам в силата на Бог, вярвам в изпълването с Духа, вярвам в дарбите на Духа. Но това, което се опитвам да кажа, е, че ние използваме някои от тези неща, които са второстепенни, за да засенчим Онзи, Който е по-важен – Личността на Исус Христос, Сина на Бог. Библията не е откровение за Святия Дух. От началото до края Библията е откровение за Исус Христос.

Предизвиквам ви да ми кажете от Святия Писания поне едно нещо, което да е по-важно от Исус, защото това, което определя съдбата на безсмъртната душа, е, какво правим с Исус. Исус, Личността на Божия Син, Божество и Божественост, е посланието на Църквата. Църквата е стълбът и основата на тази истина, институцията в света, в която е заложена тази истина. Църквата като цяло и християните като индивидуалности трябва да направят познат на изгубения и умиращ свят пътя на спасение чрез Сина на Живия Бог. **Няма нищо по-важно от Исус!**

Глава 14. Нашият велик Първосвещеник

Апостол Павел познаваше Източника на своята сила: „**Реших да не знам нищо друго между вас, освен Исус Христос, и то Него разниат**“ (1 Кор. 2:2). Той не се опита да анализира Бог, нито пък Неговата сила. Той проповядваше Исус и само Исус. Независимо от способността, която той притежаваш, и от всичкото придобито знание, Павел знаеше, че няма да има никакви покаяния, никакво преобразяване на живота, силата на греха нямаше да може да бъде строшена в живота на мъжете и жените, без проявлението на Божията сила. Нищо нямаше да се случи без убеждаващата и преобразяваща сила на Святия Дух. От къде знаеше това Павел? Той знаеше, защото Сам Исус каза: „**Истина, истина ви казвам, че за вас е по-добре Аз да си отида, защото ако не си отида, Утешителят, Святият Дух няма да дойде при вас, но ако замина, ще ви Го изпратя**“ (Йоан 16:7). И точно това се случи! Ние знаем, че Исус пристигна на Небето, че се настани от дясната страна на Бог Отец и сега е в позицията на велик Първосвещеник.

Как можем да бъдем сигурни, че е направена връзка, както Господ обеща? Като видим, че Божиите планове следваха предварителна програма. Святият Дух дойде в деня на Петдесетница, точно както Исус каза, че ще дойде, за да започне Своята работа: „**Той ще обвини света за грях (Неговата обвиняваща сила), за правда и за съдба; за грях, защото не вярват в Мен, за правда, защото отивам при Отца и няма вече да Ме виждате; за съдба, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. Но когато Той, Духът на истината дойде, Той ще ви води в цялата истина, защото няма да говори от Себе Си (с други думи Исус каза, че Святият Дух няма да прославя Себе Си, Той няма да прави Себе Си известен), но каквото чуе, това ще говори и Той ще ви покаже нещата, които ще дойдат. Той ще Ме прослави...**“ (Йоан 16:8-14). Понякога в нашето невежество ние прославяме всичко под небето, освен Исус. Независимо от твоите преживявания в Духа, ако в твоя живот ти прославяш човек или личност, различна от Исус Христос, Сина на Бог, не Святият Дух е Този, който прославя. Защо казвам това? Защото Исус каза: „**Святият Дух ще Ме прослави**“.

Святият Дух никога няма да привлече вниманието върху друга личност. Той никога няма да привлече вниманието върху някой мъж или жена. Колкото по-духовен става човек, толкова той все повече ще отмества вниманието от себе си и ще издига Исус. Святият Дух никога не привлече вниманието върху Павел. Говорейки за себе си, Павел се считаше за най-малкия от най-малките, за главния грешник, но днес ние виждаме някои християни, чиито „себе“-та са толкова надути от собствената им духовност. Запомнете думите на Исус, който е най-сигурният авторитет: „**Той ще Ме прослави, защото ще поучава от Моето и ще ви го показва. Всичко, което има**

Отец, е Мое, затова ви казах, че ще взема от Моето и ще ви го показва” (Йоан 16:14-15). Нека да повторя нещо, което казах по-рано. Всичко, което Святия Дух прави, е – да прославя Исус. Ако си получил дарба от Святия Дух, тази дарба, която Той ти е поверил, ще прослави и ще прославя Исус. АКО е от Духа, то тя ще бъде използвана под Неговото ръководство и контрол. Ако тази дарба се проявява в събрание или в църквата, тя ще бъде използвана само, когато прославя и възвеличава Исус. Дарбите на Духа са способности за служение и целта на това служение е, да водиш мъже и жени към спасителното познаване на Христос, Сина на Бог.

Глава 15. Тайните на Бог

„Аз бях немоощен сред вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Духа и от сила... но не мъдрост от тоя свят... но ние говорим тайнствената Божия премъдрост (мъдростта на Бог в тайна)” (I Кор. 2:3-7).

Павел написа тези думи под помазанието на Святия Дух към църквата в Коринт. Той беше красноречив, начетен и изкусен, но все пак се страхуваше и беше удивен от тайните на Бог. Какви бяха страховете на Павел? Той не говореше за физическа слабост, той нямаше умствена слабост. Той не се страхуваше от телесни трудности, от лични врагове или от критиките на хора. Той не се страхуваше за своята позиция. Това не беше естествен страх, що се отнасяше до него.

Тогава защо Павел написа тези думи? Имаше страх, имаше тревога да не би – и мога ли тук да взема назаем една фраза от Библията – да не би **„тръмнетът да издаде неопределен звук”**. Когато стане въпрос за духовния свят, в човешкия речник няма никакви думи, с които да изкажеш това, което искаш. Чувството на Павел за страх и слабост беше толкова голямо. Толкова дълбока беше липсата на доверие в него самия, да изкаже тайните на Бог, които бяха открити на сърцето му, отговорността, тегнеща върху Павел беше толкова преливаща, че той се тресеше и трепереше.

Какви са тези тайни на Бог, за които говори Павел? Не новороденият човек не може да разбере, че за един миг един човек и неговите желания са променени. Как може човек за един миг да премине от смърт в живот и да стане ново създание в Христос Исус? Как става така, че нещата, които някога обичаше, сега ги мрази и нещата, които мразеше, сега обича? **„Как може човек да се роди отново”** – беше въпросът на Никодим към Исус. Цялото човечество се ражда физически по един и същ начин, но има едно друго раждане, духовно, което остава тайна за нашия естествен интелект. Ние се новораждаме, когато приемем Христос, когато ни се простят греховете и когато преминем от смърт към живот. Научната медицина заявява, че не е възможно човек, чието тяло е пропито с алкохол в резултат на дългогодишен пиянски живот, да спре да пие моментално. Шокът за физиката е такъв, че човешкото тяло няма да бъде способно да понесе внезапната промяна. И все пак буквално хиляди мъже и жени могат да свидетелстват за факта, че това желание ги е напуснало моментално, когато са приели Христос за Спасител. Това желание на този човек за алкохол е било изкоренено и органите на този човек са били пречистени до такава степен, че все едно никога не е докосвал алкохол. За първи път от години желанията му са били нормални.

Когато стоя пред някой с отворена кошница, който се надява да му дам Божието Слово, аз не правя нищо друго, освен да заставам и да се моля на моя Небесен Баща с тази проста молитва: **„Татко, аз им го дадох по най-добрия начин, който мога. Ако съм сгрешила, прости ми”**. Само Бог знае отговорността, която е в изказването на Словото за вечния живот към изгубените и умиращите мъже и жени. Да, Павел стоеше една глава над всички останали духовни лидери в своето време, защото знаеше Закона добре и беше начетен във всички насоки. Но когато стана въпрос за това, което Бог му беше открил и поверил, когато се засягаха духовните неща и тайни, той дойде с голямо треперене, дойде със страх. Защо? Защото знаеше, че това, което прави, е проявлението на Духа, че това е свръхестествена сила.

Само за един момент нека да ви открия сърцето си и да ви кажа за личността на Кетрин Кулман, когато тя слиза от сцената от зад амвона след голямо събрание на чудеса, след което е видяла проявлението на Божията сила в изцеляването на болни тела. Може да си помислите, че се чувствам толкова доволна, възнаградена и отплатена. Ще ви кажа откровено – аз слизам от тази сцена с много страх и много треперене, като си помисля, че има още толкова много. Чувствам се като дете, което събира камъчета и им се удивява, докато голямото море се вълнува пред него. Ние виждаме само повърхността. Има толкова много ПОВЕЧЕ в Исус Христос. Има толкова ПОВЕЧЕ в силата на Бог, отколкото ти и аз можем да си представим, повече, отколкото бихме

могли да научим чрез изучаване или наблюдаване. Има толкова много ПОВЕЧЕ в тази тайна на Бог, разкрита само от Святия Дух. Никой никога не е пресушил източниците на Бог, нито някога е получил всичко, което Бог има на склад за този живот. Има повече за мен, има повече за теб и аз те предизвиквам днес, да започнеш да притежаваш своите притежания.

Глава 16. Нищо от мен, всичко от Теб

*О, горчивата болка и тъга,
Която времето някога може да бъде,
Когато гордо казвах на Исус –
Всичко от мен и нищо от Теб.*

*Все пак ме намери и аз Го видях –
В кръви облян на проклетия кръст;
И моето тъжно сърце каза тихо:
Нещо от мен и нещо от Теб.*

*Ден след ден милостта Му дълбока
Изцеляваше, помагаше – пълна, свободна –
Свали ме по-ниско, докато шептах:
По-малко от мен, повече от Теб.*

*По-висока и от небесата,
По-дълбока от моретата,
Твоята, Господи, любов спечели:
Всичко от Теб и нищо от мен.*

Теодор Монод написа тези стихове преди много години, изказвайки това, което е в моето собствено сърце. Ако не си се предал напълно на Исус, направи го сега. Той ще изпълни изпразнения съд със Святия Дух, ти ще познаеш проявлението на Неговата сила и Той ще ти повери Своите дарби, „**разпределяйки ти няколко според желанието Си**”. Тогава твоят живот ще прослави и ще възвеличи Исус и ще откриеш, че дарбите са изцяло работа на Духа, способности за служение – да водиш мъже и жени към спасителното познаване на Божия Син. Бог да те благослови!

Съдържание:

Поглед върху Святия Дух
Целта на Божиите дарби
„**Няма да дам славата Си на друг**” (Исая 42:8)
„**Така казва Господ**”
Святият Дух – Личност или дарба
Дарбата е подарък
Господството на Христос
Дарбата слово на мъдрост
Дарбата вяра
Дарбата на чудеса
 Чудеса чрез Мойсей
 Чудесата на Илия и Елисей
 Чудесата на Исус
 Чудеса в деня на Петдесетница
Езици
 Други езици
 Плодовете на Духа
 Дарба на езици и тълкуване на езици
Дарбата пророкуване
Дарбата разпознаване на духовете
Вижте Исус
Нашият велик Първосвещеник
Тайните на Бог
Нищо от мен, всичко от Теб

На корицата:

Хиляди хора бяха изцелени от Святия Дух чрез служението на Кетрин Кулман. По време на нейните събрания хората биваха изцелявани чрез слово на знание – никога не полагаше ръце на никого. Преди започването им тя отваряше своите дух, душа и тяло за Святия Дух. Тя често Го наричаше „моя най-добър Приятел” и заявяваше, че Той е нейният Учител, „най-великият Учител в целия свят”.

„Имах най-прекрасния Учител, който някой някога е имал и това е Святият Дух. Аз съм Му отдала сърцето си и ще Му служа, каквото и да ми струва това, каквато и да е цената. Светът ме смяташе за глупачка поради това, че съм предала целия си живот на Някой, Който никога не съм виждала. Аз знам точно какво ще Му кажа, когато застана пред Него. Когато погледна прекрасното лице на Исус, аз ще Му кажа само едно нещо: „Аз опитах. Отдадох най-доброто от себе си по начина, по който знаех.”